

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Tos/17/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120012216
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Farkaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8120012216.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Farkaša a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Emila Dubňanského na neverejnom zasadnutí konanom dňa 25.7.2023, v trestnej veci proti ods. A. B. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona a iné, v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania, o sťažnosti odsúdeného a prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 41Nt/34/2020 zo dňa 03.03.2023, takto

rozhodol:

Podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. poriadku zrušuje napadnuté uznesenie v celom rozsahu.

Podľa § 399 ods. 2 Tr. poriadku zamieta návrh odsúdeného A. B. na povolenie obnovy konania.

odôvodnenie:

povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 5Tk/1/2015 v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C., D. X, t. č. v ÚVTOS Košice – Šaca v prospech odsúdeného.

Podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa zrušil rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 5Tk/1/2015 zo dňa 30.08.2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3To/40/2016 zo dňa 07.02.2017, v časti ktorej bol odsúdený A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona a iné, tak aj výrok o treste vo vzťahu k tomuto odsúdenému, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

Podľa § 403 Trestného poriadku, v spojení s § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku vzal Okresný súd odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. do väzby s tým, že lehota väzby začína plynúť od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy konania a bude vykonávaná v ÚVV a ÚVTOS Prešov.

Proti tomuto uzneseniu podal odsúdený A. B. voči výroku, ktorým bol odsúdený vzatý do väzby ihneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí priamo do zápisnice sťažnosť, ktorú prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnil tým, že postupom okresného súdu Prešov v časti výroku o vzatí obvineného do väzby je porušené jeho základné právo na osobnú slobodu zakotvené v čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), ako aj bolo porušené právo obvineného na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. c) Dohovoru, pričom svoje tvrdenia podložil aj ustálenou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Odsúdený ďalej poukázal, že je nesporné, že bol do výkonu trestu

odňatia slobody dodaný na základe Európskeho zatýkacieho rozkazu, teda bez ďalšieho, existovali by uňho dôvody väzby v zmysle prvostupňovým súdom citovanej právnej úpravy, avšak na druhej strane zdôrazňuje, že v súčasnosti už dlhodobo vykonáva trest odňatia slobody na základe prvostupňovým súdom zrušeného rozhodnutia a už samotný tento výkon je dostatočnou motivačnou skutočnosťou na to, aby odsúdený orgánom činným v trestnom konaní poskytol maximálnu súčinnosť a takto v konečnom dôsledku preukázal tvrdené skutočnosti. Minimálne z návrhu na povolenie obnovy konania. Na základe uvedených dôvodov odsúdený žiada, aby odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu v časti napadnutej sťažnosťou zmenil a odsúdeného prepustil na slobodu za súčasného stanovenia primeraných obmedzení a povinností.

Proti napadnutému uzneseniu podal prokurátor vo vzťahu k časti uznesenia o povolení obnovy konania sťažnosť ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o verejnom zasadnutí, ktorú neskôr písomne odôvodnil. V dôvodoch svojej sťažnosti prokurátor poukázal, že z napadnutého uznesenia vyplýva, že v konaní o povolenie obnovy konania vyšla najavo nová skutočnosť, ktorá súdom konajúcim v tejto veci nebola známa, a to konkrétne tá, že keď bol svedok E. C. vypočúvaný na hlavnom pojednávaní, bolo mu podľa § 218 ods. 1 Trestného poriadku uznesením prokurátora podmienčne zastavené trestné stíhanie, z uvedeného dôvodu, vzhľadom na to, že jeho svedecká výpoveď bola hlavným dôkazom, na základe ktorého bol odsúdený A. B. uznaný vinným, musí ju súd po povolení obnovy konania opäť vyhodnotiť. Ďalej prokurátor uviedol, že nesúhlasí so závermi súdu prvej inštancie, keďže predpokladom povolenia obnovy konania, ktorá je jedným z dvoch mimoriadnych zákonom stanovených prostriedkov umožňujúcich zrušenie právoplatného rozhodnutia vo veci, je preukázanie splnenia podmienok, pokiaľ ide o trestné stíhanie, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, presne vymedzených ustanovení § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Podľa prokurátora na základe tohto ustanovenia, obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu. Podľa názoru prokurátora nemôže však ísť o hocikaké nové skutočnosti, keďže zákon prezumuje určitú kvalitatívnu hodnotu takejto skutočnosti, preto nesúhlasí, že takouto skutočnosťou je to, že pri výsluchu svedka C. v pôvodnom konaní nebolo známe, že tomu bolo zastavené trestné stíhanie ako spolupracujúcemu obvinenému, pričom uznesenie o zastavení trestného stíhania bolo vydané dňa 14.04.2015, teda predtým ako bolo prvostupňovým súdom rozhodnuté v predmetnej trestnej veci. Prokurátor ďalej poukázal, že predmetná skutočnosť nie je takej závažnosti, že by sama o sebe, alebo v spojení s inými skutočnosťami mohla odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného A. B., pretože nielen výpoveď svedka C. bola jediným dôkazom o jeho vine, pričom výpoveď uvedeného svedka bola preskúmaná aj v rámci odvolacieho konania Krajským súdom v Prešove, ako aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky, pričom ani týmito inštanciami nebola zistená jeho nedôveryhodnosť. Na základe uvedeného prokurátor uzavrel, že neboli splnené podmienky na obnovu konania a navrhol, aby Krajský súd v Prešove podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku rozhodol tak, že zamietla návrh odsúdeného A. B. na povolenie obnovy konania, resp. aby postupom podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil Okresnému súdu Prešov na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Po doručení písomných dôvodov sťažnosti prokurátorom v zmysle § 314 ods. 1 Trestného poriadku odsúdený predložil písomné vyjadrenie k uvedenému, v ktorom, po rekapitulácii rozhodnutia prvostupňového súdu a dôvodov, ktoré uviedol prokurátor vo svojej sťažnosti, poukázal na samotnú právnu úpravu obsiahnutú už v návrhu na povolenie obnovy konania, pričom zdôraznil, že inkriminované rozhodnutie prokuratúry (o zastavení trestného stíhania svedka C.) nebolo zo strany súdu oboznámené v rámci pôvodného trestného konania, čo je v rozpore s dikciou ustanovenia § 2 ods. 11 Trestného poriadku nadväzujúc na čl. 6 ods. 1 Dohovoru a protokolov na tento Dohovor nadväzujúcich. Odsúdený ďalej uviedol, že jednoznačne novou skutočnosťou, na ktorú zákonodarcia viaže možnosť povolenia obnovy konania je to, že svedok C. nie len, že bol jedinou usvedčujúcou osobou vo vzťahu k osobe odsúdeného, ale že tento svedok dokonca ovplyvňoval ďalšiu svedkyňu D. s cieľom, aby táto vypovedala v rozpore s objektívnou skutočnosťou, teda nevypovedala pravdu v snahe v konečnom dôsledku spôsobiť to, aby v rámci vyhodnocovania výsledkov vykonaného dokazovania súd neuveril obhajobe, v tom čase obžalovaného B.. Odsúdený v tejto súvislosti zdôraznil, že vo vzťahu k nemu bol svedok C. jediným svedkom, resp. jedinou osobou, ktorá ho usvedčovala z trestnej činnosti a pokiaľ odsúdený poukazoval, že objektívne v inkriminovanom čase nemohol odpredať drogu tretím osobám, čo mala

potvrdiť svedkyňa D., túto samotný svedok C. ovplyvňoval s cieľom usvedčenia odsúdeného. Vo vzťahu k postoju prokuratúry odsúdený uviedol, že je poľutovaniahodné, že potom, čo vystali tieto skutočnosti, potom, čo v rámci dokazovania v konaní o povolení obnovy konania boli oboznámené správy operatívy o tom, že svedok C. ďalej pácha trestnú činnosť, intervenujúceho prokurátora v rozpore s právom odsúdeného na spravodlivé konanie zaujíma postoj, ktorý bráni objektívnemu zisteniu skutkového stavu a v konečnom dôsledku k spravodlivému rozhodnutiu o vine, či nevine odsúdeného, pričom odsúdený zdôraznil, že nikdy v minulosti nepoprel, že bol užívateľom omamných látok, avšak jednoznačne a kategoricky poprel, aby tieto mal odpredávať tretím osobám a práve v tejto rovine ho mal usvedčovať len svedok C.. Na základe uvedeného odsúdený žiada, aby sťažnostný súd sťažnosť Krajskej prokuratúry Prešov zamietol ako nedôvodnú.

Na základe riadne a včas podaných sťažností preskúmal krajský súd v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovatelia podali sťažnosť, ako aj konanie týmto výrokom napadnutého uznesenia predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora Krajskej prokuratúry v Prešove je dôvodná. Sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Odsúdený podal na súd prvého stupňa dňa 09.12.2020 návrh na povolenie obnovy konania, ktoré skončilo rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 5Tk/1/2015 zo dňa 30.08.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3To/40/2016 zo dňa 07.02.2017, ktorým bol odsúdený uznatý vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. i), písm. j) Trestného zákona, pričom mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere desať rokov a šesť mesiacov so zaradením na výkon tohto trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia, ochranný dohľad na tri roky a trest prepadnutia veci 1 kus mobilného telefónu zn. Samsung, IMEI: 358114046803109, 1 ks SIM karty O2 č. 894210439970244577, 1 ks mobilného telefónu zn. Samsung, IMEI: 351725/05/326390/8 a 1 ks SIM karty O2 č. 8942104139970781679, ako aj zrušený výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/14/2015 zo dňa 06.05.2015, a to na tom skutkovom základe, že

a/ najneskôr od mesiaca január 2013 sa na území okresu Prešov a inde vytvorila a do 20.03.2014 vyvíjala svoju činnosť organizovaná skupina v zložení F. G., E. C., H. G., H. E., A. B., E. I. a ďalšie doposiaľ nestotožnené osoby, ktoré pravidelne, za účelom dosiahnutia finančného zisku zadovážovali a následne predávali psychotropnú látku pervitín (metamfetamín), ktorý je v zmysle zákona č. 139/1998 v znení zákona č. 13/2004 Z. z. zaradený do II. skupiny psychotropných látok a to

tak že F. G. zadovážal pervitín z rôznych zdrojov na území Slovenskej republiky ako aj Českej republiky a rovnako pre F. G. pervitín zadovážal aj E. I. takým spôsobom, že za finančnú alebo naturálnu odmenu v podobe pervitínu najskôr dohodol stretnutie s neznámou osobou na južnom Slovensku a následne spoločne s F. G. nakúpil pervitín od tejto osoby na presne nestotožnenom mieste na južnom Slovensku a následne E. I. s F. G. pervitín doviezli do Prešova, kde F. G. túto psychotropnú látku ukrýval na rôznych miestach na území okresu Prešov, najmä zakopaný v zemi v blízkosti cintorína na Solivare a po telefonickom dohovore s odberateľmi ju dávkoval a predával konečným spotrebiteľom, najmä J. H., K. L., E. M., M. H. ako aj svojim dilerom za účelom ďalšieho predaja a to E. C., H. G., H. E. a A. B. a ďalším doposiaľ nestotožneným členom skupiny a to tak, že sa s nimi stretol na rôznych miestach v Prešove a jeho okolí a odpredal im pervitín za sumu najmenej 40-60,- € v množstve pol kubíka pervitínu, alebo za sumu 80-120,- € za jeden kubík pervitínu, ktorý im odovzdával tak, že po osobnom prevzatí finančnej hotovosti za pervitín ich osobne informoval o tom, kde sa zakúpená dodávka pervitínu nachádza, pričom sa jednalo o vopred dohodnuté utajené miesta pre každú z týchto osôb a to najčastejšie na cintoríne na Solivare, na výjazde na obec M. N. F., Teriakovce a Haniska, oproti pohostinstvu U Gréka na sídlisku Šváby a reštaurácii Šport na Solivare, kde E. C., H. G., H. E., A. B. ako aj ďalší nestotožnení členovia organizovanej skupiny a koneční spotrebitelia pervitínu prebrali z týchto miest bez prítomnosti F. G. a následne ho koneční spotrebitelia sami užili a díleri odpredávali ďalším najmenej trom konečným spotrebiteľom v obvyklých jednorazových dávkach za sumu 10 - 30,-€, pričom H. G. pervitín predával najmä na sídlisku Šváby osobám O. L., E. P., Q. K., H. E. pervitín predával na území mesta Prešov a A. B. takto nadobudnutý pervitín predával v C. a okolí,

b/ F. G. ako hlavný organizátor skupiny, ktorá vznikla najneskôr v januári 2013 na území okresu Prešov a inde a do 20.3.2014 vyvíjala svoju činnosť v zložení F. G., E. C., H. G., H. E., A. B., E. I. a ďalšie doposiaľ

nestotožnené osoby, ktoré pravidelne, za účelom dosiahnutia finančného zisku zadovážovali a následne predávali psychotropnú látku pervitín (metamfetamín), ktorý je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. v znení zákona č. 13/2004 Z. z. zaradený do II. skupiny psychotropných látok, časť finančnej hotovosti získanej z predaja pervitínu vkladal v pobočke ČSOB a.s. v Prešove na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v tejto banke na meno R. C., nar. X.X.XXXX, trvale bytom I. S. XXXX/XX, B. v úmysle zakryť pôvod týchto peňazí vo vyššie popísanej trestnej činnosti a zmať ich prepadnutie alebo zhabanie, pričom dňa 18.7.2013 takto vložil na uvedený účet 1.500,- € a dňa 22.7.2013 finančnú hotovosť 5.000,- € a tieto finančné prostriedky následne použil na osobnú potrebu.

Vo svojom návrhu sa odsúdený, po rekapitulácii odsudzujúceho rozhodnutia najprv okresného súdu Prešov, ako aj rozsudku Krajského súdu v Prešove, domáhal povolenia obnovy konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 5Tk 1/2015, keďže mal za to, že bol uznaný vinným jedine na základe výpovede svedka E. C., pričom odsúdený zdôrazňoval, že ide o osobu nedôveryhodnú, ktorá sama páchala drogovú trestnú činnosť a zároveň aj bola užívateľom drog. Odsúdený je toho názoru, že spolupráca svedka C. s orgánmi činnými v trestnom konaní je tendenčná s úmyslom za každú cenu dosiahnuť pre seba prospech bez ohľadu na objektívnu pravdu za účelom dosiahnutia zmiernenia trestu, resp. zániku trestnej zodpovednosti. Odsúdený viacnásobne poukázal na fakt, že orgány činné v trestnom konaní v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku, ako ani súdy nevzali do úvahy, že svedok C. opakovane vo vzťahu k obžalovanému B. menil svoju svedeckú výpoveď, ktorá bola jediným usvedčujúcim dôkazom. Ako predpoklad povolenia obnovy konania odsúdený v návrhu uviedol, že použitie dôkazu, teda svedeckej výpovede E. C. v predmetnom súdnom konaní proti odsúdenému vzhľadom na význam tohto dôkazu nebol za osobitných okolností tohto prípadu sprevádzané primeranými zárukami na zabezpečenie celkovej spravodlivosti konania. Záverom odsúdený navrhol vypočuť svedkov R. D., B. B. a F. A..

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie, rozhodne vo veci sám.

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Po preskúmaní napadnutého uznesenia, obsahu spisu, ako aj dôvodov sťažnosti ako odsúdeného, tak aj prokurátora, krajský súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci sa neobjavili žiadne také dôkazy alebo skutočnosti, ktoré v pôvodnom konaní konajúcim súdom známe neboli a ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine resp. o treste a z uvedeného dôvodu zrušil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie a vo veci rozhodol sám zamietnutím návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania.

Krajský súd sa nestotožnil so závermi prvostupňového súdu, že v prejednávanej veci ide o skutočnosť, že v čase keď svedok C. bol vypočúvaný na hlavnom pojednávaní, tomuto bolo podmienčne zastavené trestné stíhanie ako spolupracujúcemu obvinenému a vzhľadom k tomu, že jeho svedecká výpoveď bola hlavným dôkazom, na základe ktorého bol odsúdený uznaný vinným, je potrebné po povolení obnovy konania túto opätovne vyhodnotiť v danom kontexte. Je pravdou, že prvostupňový súd návrh na obnovu konania a v ňom uvádzané „nové“ dôkazy veľmi podrobne vyhodnotil, venoval im náležitú pozornosť a zodpovedajúcim spôsobom každého zo svedkov, na ktorých sa odvolával odsúdený, preskúmal. Toto skúmanie nemožno procesne vykonať inak, než hodnotením dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku), t. j. porovnaním už skôr vykonaných dôkazov a doterajšieho skutkového zistenia s dôkazným významom nových skutočností (dôkazov). Avšak krajský súd súhlasí s názorom prokurátora v tom zmysle, že vedomosť o tom, že pri vylúčení svedka C. v pôvodnom konaní tomuto bolo zastavené trestné stíhanie

ako spolupracujúcemu obvinenému, nie je takou novou skutočnosťou, ktorá by spĺňala požiadavku takej závažnosti, že by sama o sebe, alebo v spojení s inými skutočnosťami mohla odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného B..

Predpokladom povolenia obnovy konania, ktorá je jedným z mimoriadnych zákonom stanovených prostriedkov umožňujúcich zrušenie právoplatného rozhodnutia vo veci, je preukázanie splnenia podmienok, presne vymedzených v ustanovení § 394 ods. 1 Trestného poriadku, pokiaľ ide o trestné stíhanie, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom.

Podľa tohto ustanovenia obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, je možné povoliť za predpokladu, že sa objavili nové skutočnosti alebo dôkazy. Nemôže ísť o hocjaké nové skutočnosti alebo nové dôkazy. Zákon prezumuje určitú kvalitatívnu hodnotu týchto dôkazov a skutočností. Musí ísť o také dôkazy alebo skutočnosti, ktoré by samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi skôr známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie. Samozrejmosťou je, že tieto skutočnosti alebo dôkazy boli súdu v pôvodnom konaní neznáme.

V konaní o návrhu na povolenie obnovy konania neplatí tzv. revízny princíp. Aj v súlade s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania (iudicium rescindens) nie je možné preskúmať správnosť pôvodného rozhodnutia, jeho zákonnosť a odôvodnenosť, nie je možné posudzovať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a obhajobou obvineného, či rešpektoval zásady bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní, či bolo zachované právo na obhajobu a pod., ale skúma sa len, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a či by tieto dôkazy alebo skutočnosti samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi, ktoré boli známe už predtým, mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo o treste. Pri rozhodovaní, či má byť povolená obnova konania, je povinnosťou súdu preskúmať, či navrhovaný dôkaz je novým dôkazom, súdu skôr neznámym a či na základe tohto mohlo dôjsť k inému rozhodnutiu vo veci. rovnako tak nie je účelom konania o povolenie obnovy konania posudzovať vinu odsúdeného.

V zmysle ustálenej judikatúry, konanie o návrhu na povolenie obnovy konania súd hodnotí najprv návrh z hľadiska, či sú v ňom uvádzané také skutočnosti, resp. dôkazy, ktoré neboli v pôvodnom konaní súdu (ods. 1, ods. 2), prípadne aj prokurátorovi (ods. 3), známe. Až následne, po zistení, že ide o takéto skutočnosti alebo dôkazy, prichádza ich hodnotenie v zmysle, či tieto by mohli samy o sebe alebo v spojení s už známymi dôkazmi alebo skutočnosťami viesť k inému rozhodnutiu, než je pôvodný právoplatný rozsudok. V prejednávanej veci sa koná o návrhu na povolenie obnovy konania podľa ustanovenia § 394 ods. 1 Trestného poriadku, teda rozhodujúcim je to, či takéto skutočnosť, resp. dôkaz boli súdu konajúcemu v merite veci známe. Na základe uvedeného je možné vyvodiť, že konanie o povolenie obnovy konania pozostáva zo skúmania prípustnosti návrhu a skúmania odôvodnenosti návrhu, súd tak najskôr skúma formálne náležitosti návrhu na povolenie obnovy konania, ďalej sa musí zaoberať tým, či navrhovateľ vo svojom návrhu uvádza predvídané dôvody na povolenie obnovy konania, a konečne skúma odôvodnenosť návrhu, t. j. či sú uvádzané skutočnosti a dôkazy spôsobilé na to, aby bolo v obnovenom konaní možné dosiahnuť iné rozhodnutie vo veci (pozri II. ÚS 111/2015).

Novou skutočnosťou je potrebné rozumieť také skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania v pôvodnom konaní, ktorého sa obnova týka, pričom tieto môžu byť rôzneho charakteru, a síce môže ísť o celkom nové skutočnosti, ktoré predmetom dokazovania neboli vôbec, prípadne sa to týka zmenených skutočností, ktoré boli dokazované, ale s iným výsledkom. Avšak za nové skutočnosti nemožno považovať také skutočnosti, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov, a to aj v tom prípade, keď sa s nimi súd v pôvodnom konaní nevyrovnal alebo ich zle vyhodnotil (pozri R 6/1997). Podľa ustálenej judikatúry obnovy konania nebráni, ak obvinený o existencii týchto skutočností vedel, no z akýchkoľvek dôvodov ich neuviedol, ale je podstatné, či tieto skutočnosti boli známe súdu, ktorý vo veci rozhodoval (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR 2Tost/35/2013).

Dôkazom skôr neznámym je taký dôkaz, ktorý v pôvodnom konaní nebol v spise obsiahnutý, uplatnený niektorou z procesných strán alebo ktorý nebol vykonaný, pričom za nový dôkaz je potrebné považovať aj zmenu obsahu dôkazu oproti pôvodnému konaniu (napr. podstatná zmena výpovede svedka), avšak v takomto prípade musia byť vyhodnotené aj dôvody a okolnosti, ktoré viedli k obsahovej zmene dôkazu. Ak síce vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ale tieto sa

netýkajú skutkových okolností, resp. skutku uvedeného v obžalobe, nemožno povoliť obnovu konania. Z uvedeného vyplýva, že dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku nemôže byť každá nová skutočnosť, resp. dôkaz, ale iba tie, ktoré sú určitým spôsobom kvalifikované, ako správne uviedol prokurátor v dôvodoch svojej sťažnosti. Ide totiž o také skutočnosti, resp. dôkazy, ktoré by samé o sebe alebo v spojení s dôkazmi alebo skutočnosťami už skôr známymi odôvodňovali iné rozhodnutie (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR 4Tost/19/2014).

Krajský súd poukazuje na fakt, že návrh na obnovu konania súd preskúmava len po skutkovej stránke, v tomto smere sa krajský súd odvoláva aj na stanovisko Najvyššieho súdu, podľa ktorého ustanovenie § 394 ods. 1 Trestného poriadku upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení, akými sú skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré vyšli najavo po právoplatnosti rozhodnutia (pozri R 86/2014). V tomto kontexte sa krajský súd nemôže stotožniť so záverom súdu prvej inštancie, že skutočnosť, že svedok C. bol na hlavnom pojednávaní vypočutý bez vedomosti odsúdeného B. o tom, že svedkovi bolo zastavené trestné stíhanie ako spolupracujúcemu obvinenému, je skutočnosťou majúcou tak kvalifikovanú hodnotu, že spĺňa zákonom stanovené podmienky na povolenie obnovy konania. Krajský súd poukazuje na to, že takáto skutočnosť neovplyvňuje v žiadnom prípade samotný skutkový stav, ktorý je primárnym predmetom konania o povolení obnovy konania, a to ani v spojitosti s ostatnými skutočnosťami súdu doposiaľ známymi z pôvodného konania. Uvedená skutočnosť je skôr procesnoprávneho charakteru, viažuca sa na dôkaz ako priamy poznatok ozrejmujúci skutok, resp. na dôkazný prostriedok, teda výsluch svedka, či osobu svedka C. ako nositeľa dôkazu, než na skutkový stav ako taký.

Súd prvej inštancie správne uviedol, že ani z výpovedí odsúdeným navrhnutých svedkov D., B., A. a C. nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by mohli dôvodiť iné rozhodnutie o vine odsúdeného B.. Krajský súd sa v tomto kontexte prikláňa k názoru prokurátora Krajskej prokuratúry, že výpoveď svedka C. nebola jediným dôkazom, ktorý preukazoval vinu odsúdeného B.. Nad rámec uvedeného krajský súd dodáva, že v prípadoch kedy v prevažnej miere usvedčujúcimi dôkazmi sú výpovede práve spolupracujúcich obvinených (tzv. kajúcnikov), podľa ustálenej judikatúry ESLP použitie výpovede spolupracujúceho obvineného nie je dôvodom na vyslovenie porušenia práva na spravodlivé súdne konanie (pozri rozsudok ESLP Cornelis v. Holandsko č. 994/03). Ďalej je potrebné uviesť aj to, že výpovede svedkov (slangovo označovaní za kajúcnikov) podliehajú voľnému hodnoteniu dôkazov a vo sfére hodnotenia dôkazov je potrebné takéto výpovede posudzovať v konkrétnom prípade a vzhľadom na ich okolnosti, pričom nie je zákonom predpísané akým spôsobom musí byť určitá okolnosť dokázaná, avšak rozhodujúca je konkrétna dôkazná situácia. Aj Ústavný súd vo svojej judikatúre uvádza, že postup orgánov činných v trestnom konaní a následne konajúcich súdov, ktoré využili inštitút spolupracujúceho svedka (obvineného) nemožno považovať a priori za defektný prvok oslabujúci hodnotu dôkaznej situácie, ku ktorej sa súdy s pomocou takýchto výpovedí dopracovali, napokon v záujme vylúčenia potencionalného nebezpečenstva účelových, nepravdivých výpovedí je povinnosťou súdu vykonať dôslednú previerku hodnovernosti, a teda kvality takto podaných svedeckých výpovedí (pozri III. ÚS 758/2016). Vzhľadom na to, ako to uviedol aj prokurátor v dôvodoch sťažnosti, že výpoveď svedka bola preskúmaná aj v rámci odvolacieho konania, či dovolacieho konania, táto bola podrobená viacnásobnému preskúmaniu, pričom nebola zistená nedôveryhodnosť svedka C..

Krajský súd sa ďalej nestotožnil ani s argumentáciou odsúdeného v jeho písomnom vyjadrení k sťažnosti prokurátora, že rozhodnutie o zastavení trestného stíhania svedkovi C. nebolo oboznámené v pôvodnom konaní, či to, že menovaný svedok bol jedinou usvedčujúcou osobou, ktorá mala ďalej ovplyvňovať ďalšiu svedkyňu (Gašparovičovou), pričom tieto skutočnosti nie sú *conditio sine qua non* obnovy konania v zmysle § 349 ods. 1 Trestného poriadku. Ako bolo vyššie uvedené, svedecká výpoveď E. C. nebola jediným dôkazom, na ktorom bola postavená vina odsúdeného, pričom ani v rámci konania o povolení obnovy konania nebolo preukázané ovplyvňovanie svedkyne. Ďalej je potrebné opätovne uviesť, že obnova konania smeruje k náprave „skutkových pochybení“ a nie k náprave zákonných, či procesných pochybení. V prejednávanej trestnej veci je skôr zrejmé, že dôvody povolenia obnovy konania zo strany odsúdeného smerujú k náprave zákonnosti pôvodného procesu, čo v zásade predstavuje dovolací dôvod.

Navyše krajský súd uvádza, k sťažnostným námietkam odsúdeného týkajúcich sa výroku o vzatí do väzby po povolení obnovy konania o porušení jeho základných práv garantovaných Ústavou a Dohovorom o ochrane ľudských práv základných slobôd, najmä čl. 17 ods. 2 Ústavy, či čl. 6 Dohovoru,

že v zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu, ako aj ESLP, na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nevzťahuje, keďže čl. 6 Dohovoru neobsahuje právo na revíziu súdneho konania, ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 Dohovoru sa možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania (pozri rozsudok Kulnev v. Rusko z 18.03.2010, rozsudok Rudan v. Chorvátsko z 13.09.2001), pričom ten istý záver platí aj vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 17 ods. 2 Ústavy. Vzhľadom na to, že samotný výrok o vzatí do väzby obvineného sa viaže na právoplatnosť uznesenia o povolení obnovy konania, je po zrušení napadnutého uznesenia bezpredmetné o väzbe samostatne rozhodovať.

Na základe uvedeného krajský súd vychádzajúc z dikcie § 194 ods. 1 Trestného poriadku pri nezamietnutí sťažnosti zrušil v celom rozsahu napadnuté uznesenie, a podľa povahy veci, v zmysle vykonaného dokazovania na súde prvého stupňa dospel k záveru, že nie je potrebné vec vrátiť okresnému súdu na opätovné prejednanie a teda nezistiac podmienky pre povolenie obnovy konania, návrh odsúdeného postupom podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je príпустný.